

Đóng cửa lại, già Tư hỏi :

— Họ vây kín rồi, bà biết chưa ?

Bà Hoa gật đầu :

— Biết rồi.

— Sao bà chưa trốn đi ?

Bà Hoa cười :

— Trốn sao được. Tôi phải đợi bác về đã.

Định ra ngoài bẻm gọi thì bác về.

— Bà lời thôi lắm. Bỏn phận tôi là gác bên ngoài đề bảo vệ bà.

— Bỏn phận tôi là đảm bảo cho những đồng chí trung kiên và tài ba như bác khỏi sa vào tay địch.

Già Tư thở dài :

— Chỉ 5 phút nữa, họ sẽ ủa vào đây. Mời bà đi ngay cho.

Bà Hoa cũng thở dài :

— Bác cùng đi với tôi, may ra có thể thoát hiểm.

— Không được đâu. Phải có người ở lại kháng cự đề nghị bình. Vả lại...

Giọng già Tư trở nên nghẹn ngào :

— Tôi chắc có Thanh đã bị họ bắt. Bị bắt tất có Thanh sẽ tự vận. Bà phải sống đề trả thù. Bà phải sống đề lãnh đạo anh em.

— Cảm ơn lòng tốt của bác. Nhưng tôi đã quyết rồi. Tôi chẳng còn sống bao lâu nữa. Bác là đàn ông lại ít tuổi hơn tôi, bác phải ở lại dìu dắt anh em thanh niên.

— Nếu bà chấp nê, dịch vào đây, bà và tôi đều chết. Chết một cách ngu xuẩn. Chết một cách vô ích. Tổ chức sẽ kết tội bà, lịch sử sẽ kết tội bà. Không có bà trong giờ phút nghiêm trọng này, tổ

chức sẽ như con rắn mất đầu, anh em sẽ phân tán, sự mạng do tổ quốc và ông Hoàng giao cho sẽ thất bại.

Bà Hoa cúi đầu suy nghĩ. Đoạn bà ngừng đầu giọng sắc như dao :

— Tôi chỉ bằng lòng ra đi với hai điều kiện.

— Mời bà nói đi. Nếu là điều kiện hợp lý thì tôi chấp thuận.

— Hai điều kiện, xin bác nhớ cho. Thứ nhất, rút thăm, dùng tên ai, người ấy phải ở lại. Thứ hai, nếu chẳng may là bác, tôi sẽ ở lại cầm cự một thời gian, đến khi gần hết đạn, tôi mới đi.

Già Tư nói :

— Bà bướng bỉnh thật. Ông Hoàng nói vậy mà tôi không tin, giờ đây tôi mới thấy rõ ràng. Vâng, bà đã muốn, tôi xin vâng.

Nói xong, già Tư lại bàn, lấy giấy ra viết. Già đưa cho bà Hoa một mảnh giấy :

— Bà viết tên bà đi, còn tôi viết tên tôi.

Bà Hoa nắm nét chữ Z. 62, rồi gấp tư màu giấy lại, trao cho già Tư. Già Tư cho vào cái nón lá xóc một hồi rồi nói :

— Mời bà rút thăm.

Tim đập hồi hộp, bà Hoa rút miếng giấy phía trên và mở ra đọc. Bà tái mặt. Già Tư mỉm cười :

— Tên bà phải không ?

— Không, tên bác.

— Tôi đã bảo mà... Ông Trời có mắt, không bao giờ lầm cả. Thế là xong, tôi xin ở lại.

Ngần ngừ một giây, bà Hoa nói :

— Còn tờ thứ hai, phiền bác mở ra coi.

Già Tư cười :

— Khô quá, có hai miếng giấy, cái đề tên bà, cái đề tên tôi, bà đã rút tên bà rồi thì cái còn lại phải mang tên tôi. Tôi không ngờ bà chỉ lại lần thân như thế.

Bà Hoa vụt đứng dậy, và lấy màu giấy còn lại trong nón, già Tư giật lại không kịp. Già Tư ngồi phịch xuống ghế, mắt đỏ hoe. Quả bà Hoa đoán đúng : miếng giấy thứ hai cũng đề chữ Z. 64 bí hiệu của già Tư.

Bình sinh, già Tư là người giỏi quỷ thuật. Hồi còn trẻ, già Tư lang thang đây đó, trở tài biến giấy ra trứng, nặn bột thành chim để kiếm tiền độ nhật. Chống Pháp bị bắt, đẩy ra Côn đảo, bác kết bè, vượt biển trốn về. Sau một tuần lệnh đênh trên biển khơi, hai bạn đồng hành chết khát phải ném xác xuống nước, bác dạt vào đất Thái. Nhờ dân địa phương có cảm tình — và có lẽ cũng nhờ bác thạo tiếng Thái — bác thoát khỏi mạng lưới của thực dân, và từ đó tá túc ở nước ngoài, tiếp tục sử mạng giải phóng đất nước. Bác gặp ông Hoàng, gia nhập tổ chức gián điệp dưới bí hiệu Z. 64, rồi ra Hà nội phục vụ dưới quyền bà Huyền Hoa. Bác coi bà Hoa như chị cả, và nhiều lần vào sinh ra tử, đi sát bà Hoa như hình với bóng, bác đã cứu bà Hoa ra khỏi uanh vuốt ghê gớm của địch.

Bà Hoa nói :

— Tôi biết mà...

Già Tư lắc đầu :

— Tôi giỏi nghề quỷ thuật, chắc bà chị không lạ gì. Nhưng thôi, tôi quyết ở lại, bà không tay chuyên được tôi đâu.

Bà Hoa định nói : « tôi cũng quyết ở lại », song vôi im bật. Tiếng chân người chạy thình thịch trong hẻm vang lại. Đến trước cửa trụ sở của bà Hoa, toán người dừng lại.

Rồi một tiếng quát vang lên :

— Mở cửa.

Tiếp theo là tiếng báng súng đập vào cửa :

— Mở cửa. Công an.

Già Tư lên tiếng :

— Các ông đòi mở cửa làm gì ?

Tiếng bên ngoài trở nên gắt gỏng :

— Mở cửa để xét nhà.

Già Tư nói :

— Ông chủ đi vắng rồi. Lát nữa mời các ông lại, tôi không có chìa khóa.

— Đừng ốm ở nữa. Con mẹ chủ đang ở trong nhà. Mày lạ đưa giả ăn mày ngồi ngoài ngõ phải không ? Khôn hồn thì mở ngay, nếu không chúng tao sẽ nã đạn vào, chết không kịp ngáp.

Già Tư rít lên :

— Phải, lão là đưa giả hành khất ngoài hẻm đây. Các ông có bao nhiêu đạn cứ bắn vào đây, lão sẵn sàng trả lời.

Ngoài hẻm, một chiếc xe dip gắn máy thu nhát thanh đã dậu sẵn. Bốn người đàn ông mặc đồng phục xám kéo nhau sang kho chứa vật liệu bên cạnh để bàn bạc. Người chỉ huy nói :

— Chúng có súng. Anh em nghĩ sao ?

Có tiếng đáp :

— Tôi đề nghị phá cửa vào. Phía sau đã bố trí xong rồi. Chúng không thoát được đâu.

— Chúng có mấy đứa ?

— Tôi không biết. Ít ra là hai, mụ già và thằng ăn mày giả hiệu. Hai đứa già này không kháng cự được bao lâu đâu.

Cả bọn trở lại trước cửa nhà bà Hoa. Người chỉ huy cao giọng :

— Tôi cho những người trong nhà ba phút để suy nghĩ. Sau ba phút nếu không mở cửa và đầu hàng, tôi sẽ ra lệnh bắn nát cửa và ném lựu đạn vào.

Bà Hoa ra hiệu bằng mắt cho già Tư, hai người đều im lặng. Già Tư mân mê khẩu tiểu liên trong tay, tia mắt sáng như điện. Bà Hoa hé cửa sổ nhìn ra sân. Chắc chắn địch phải trèo lên mái nhà bên, rồi truyền xuống sân, hoặc vượt tường nhảy vào.

Bà Hoa đoán không sai. Một cái đầu vừa nhỏ lên khỏi bức tường. Bà định lấy còi, song già Tư chặn lại. Một người mặc đồ xám nhảy vọt lên đỉnh tường, sửa soạn tuốt xuống. Khi ấy già Tư mới nhả đạn. Bắn chỉ bắn một phát khô khan. Người áo xám ngã phào xuống sân.

Bên ngoài có tiếng kêu :

— Đồng chí Mạnh bị chết rồi. Anh em, xung phong vào.

Già Tư nhún vai, ra vẻ khinh bỉ. Một loạt tiểu liên nổ ròn. Cánh cửa lim vẫn đứng vững. Lại một loạt nữa, tacata, tacata... Bà Hoa ghé súng qua chắn song sắt ra sân. Một bóng người nhỏ lên tường bà Hoa thản nhiên nhả đạn. Một tên khác bò lồm cồm trên mái, già Tư tặng cho hắn một phát vào giữa óc. Hai xác chết dẫm máu lẫn lông lóc xuống sân.

Tacata... tacata...

Cánh cửa lung lay. Tacata... Cánh cửa bật tung ra, một tràng đạn tuôn vào.

Bà Hoa và già Tư đã rút vào phòng trong. Rắn một hồi không nghe phản ứng, bọn công an ủa vào. Hai khẩu PPD cùng khạc lửa ra một lượt. Tốp đi đầu nằm xuống như sung rụng.

Trong khi ấy hai công an viên khác đã nhảy lọt xuống sân. Già Tư chĩa súng ra, song cả hai đều cuộn mình núp vào góc. Bà Hoa đóng chặt cửa ăn thông ra phòng ngoài. Một loạt đạn từ ngoài sân nổ rạn làm nát cánh cửa sổ, mảnh gỗ bắn tung tóe vào vai già Tư. Bà Hoa bấu trổ rồi khom lưng đi lườn vào trong.

Ngôi nhà gồm 5 phòng và một ga-ra. Địch đã vào đến phòng ngoài, và sửa soạn tòng cửa vào phòng thứ nhì. Hai công an viên ngoài sân sắp sửa phá cửa gara.

Bà Hoa kéo già Tư vào phòng thứ tư. Đó là căn phòng kiên cố nhất, tường bằng bê tông cốt sắt, và không có cửa sổ. Ra vào bằng một cửa lớn, ngoài là gỗ lim, trong là tôn dày.

Già Tư nói :

— Thôi, bà đi đi. Tôi có thể cản chúng được 5 phút nữa.

Tiếng súng vẫn nổ ròn, xen lẫn tiếng quát ra lệnh quăng súng đầu hàng. Hai tiếng oang oác nổ lên. Bà Hoa giắt mình : địch bắt đầu dùng lựu đạn cay mắt. Với khí giới trong tay, bà có thể chống cự không lùi, nhưng bà không có mặt nạ phòng hơi ngạt.

Già Tư hùng hăng ho. Gian phòng được gắn máy điều hòa không khí, đóng chặt cửa, hai người,

còn cầm cự được lâu nữa. Nhưng dịch đã cúp hơi điện. Đóng cửa thì ngộp thở, còn mở cửa thì hơi cay lọt vào làm đau mắt và rất họng

Từ phía, khói trắng bay mù. Già Tư nắm lấy tay bà Hoa :

— Bà đi đi

Bà Hoa lắc đầu :

— Không, tôi ở lại với bác.

Già Tư quát mắt :

— Khô quá tôi nói mãi mà bà không chịu nghe.

Bà đừng hy vọng tôi cùng trốn với bà, vì nếu cả hai cùng trốn, dịch sẽ phăng ra. Bà Hoa..

Vừa nói, già Tư vừa chìa súng xuống chân bắn một phát. Bà Hoa rú lên :

— Trời ơi, bác Tư !

Già Tư mỉm cười kiêu hãnh :

— Bà đã thấy chưa. Bây giờ tôi què rồi bà muốn mang tôi đi cũng không kịp nữa. Nếu bà trừ trừ, tôi sẽ bắn nốt chân kia. Bà đi đi. Sau khi bà đi khỏi, tôi sẽ đóng chặt cửa phòng này lại. Trừ phi họ dùng cốt mìn, hoặc súng ba dờ ka, họ không vào nổi đâu. Tôi sẽ bắn đến viên đạn cuối cùng, sau đó tôi giật mìn cho nổ, nổ tung, nổ hết.

Nước mắt ràn rụa — phần vì hơi cay, phần vì xúc động tới cao độ — Bà Hoa cúi đầu vái già Tư :

— Bác Tư, xin vĩnh biệt bác.

Già Tư ngồi phịch xuống ghế, máu dưới chân chảy lênh láng :

— Kính chào bà chị.

Đeo khẩu súng lên vai, bà Hoa hỏi :

— Bác muốn dặn lại điều gì không ?

Già Tư lắc đầu :

— Tôi là kẻ tử cố vô thân từ một phần tư thế kỷ nay, không vợ, không con, không họ hàng, thân thích, thì có ai mà nhắn nhủ. Nếu trời phò hộ cho bà còn sống, về Sài Gòn có dịp gặp ông Hoàng thì nói giùm với lão già ấy là thằng Tư vẫn nhớ nó, vẫn phục nó cho đến phút cuối cùng trong đời.

Bà Hoa nghẹn ngào :

— Vâng; tôi xin nói.

Một tràng đạn chát chúa cắt đứt câu chuyện của hai người. Già Tư bật khẩu tiêu liên, tra thêm bi đạn khác. Bà Hoa lặng lẽ đến bên tường, bấm nút.

Cánh cửa bí mật trong tường mở ra. Bà bước xuống một địa đạo ăn ngầm từ trụ sở, xuyên qua kho vật liệu của báo Nhân dân. Mùi ẩm mốc xông lên mũi. Từ lâu, bà Hoa chưa xuống địa đạo này.

Tiếng súng bên trên nhỏ dần rồi im bặt. Bà Hoa bấm đèn chiếu sáng đường hầm. Trước kia, đó là một ống cống lớn được đào dưới thời Pháp thuộc. Bà Hoa cho đào rộng thêm, và mở nhiều đường nhỏ tỏa ra tứ phía.

Trần hầm được chống bằng những cây gỗ lớn nên hầm lồi tôn, nhưng trời mưa luôn nên nước ngấm vào ngập đến mắt cá chân. Một con dơi cánh lớn bằng nửa cái quạt bay vù vù ngang mắt bà Hoa. Đến chỗ rẽ bà dừng lại nghe ngóng.

Bên trên là kho vật liệu. Hầm ăn thông qua đường cái, tới một ngôi nhà bỏ trống. Ngôi nhà này của một người Tàu phú thương vào Nam tị nạn sau hiệp định Giơ-neo, để lại cho con gái ở. Nhiều đêm, vợ chồng người con gái giật mình thức dậy thấy một con ma mặc đồ trắng xoa tóc đứng

dưới bếp cạnh hồ nước, hoặc tiếng khóc nỉ non nhỏ nhỏ trong bếp vọng ra. Hoảng sợ, họ bèn ngăn nhà ra làm hai, bỏ trống dưới bếp, chỉ ở nhà trên. Họ không thể nào biết được con ma mặc đồ trắng là Nguyệt Thanh, và tiếng ma nỉ non là từ một bảng nhựa gi âm vắng ra.

Biết vợ chồng chủ nhân tin ma quỷ, bà Hoa đã lập mưu chiếm cái bếp, và đảo đường hầm tới đó. Đến nơi, bà Hoa nghỉ một giây cho lại sức, rồi vận toàn lực vào hai vai, nâng phiến đá lên.

Bên trên, tối om như hũ nút. Vợ chàng chủ nhà đã dùng nhiều tấm tôn lớn, đóng vào cửa sổ cho con ma thất tình khỏi lang thang ra ngoài.

Bà Hoa cởi quần áo ngoài, lục trong cốp bỏ đưng giấ. vụn kê ở góc. lấy ra một bộ y phục lụng Hoa. Bà lau chân cho khô nước rồi xỏ vào đôi giày tau. Xong xuôi, bà mở cửa. Những cái đinh lớn đóng vào tấm tôn đã được gỡ ra từ trước. Cửa này nhìn ra một cái hẻm nhỏ, đi vừa lọt hai người, ngày xưa được dành cho phu vệ sinh.

Bộ điệu thân nhiên, bà Hoa đi ra khỏi hẻm tới phố Hàng Đồng.

Thoát nạn.

Cách bà một quãng, một chiếc xe đạp dậu ngang đường, giữa những chướng ngại vật. Khu phố Cửa Đồng đã bị Công an chặn lại. Họ không ngờ người chủ mưu mà họ ruồng bắt lại là thiếu phụ Tàu, đầu trùm khăn chỉ hở nửa mặt, một chân bị thọt, rên rang tiến về phía chợ Đồng Xuân. Một giọt lệ long lanh trên mắt thiếu phụ. Bà Hoa khựng người.

Một tiếng nổ long trời lở đất làm ba choáng

váng. Tiếng nổ trong trụ sở : già Tư vừa bấm nút hy sinh.

5 phút trước, già Tư lặng lẽ nhìn bà Hoa xuống địa đạo. Chờ bà Hoa đi khuất, già Tư bình thần đứng dậy, trên môi phải g phất một nụ cười lạ lùng. Rốt cuộc, bà Hoa chịu thua Già Tư làm bầm một mình :

— Mình ở lại là phất.

Một loạt đạn bắn vào tung tóe. Già Tư nằm rạp xuống đất. Đoạn bò lại sát cửa.

Bên ngoài có tiếng thét :

— Hàng đi thi khỏi chết.

Già Tư đáp lại bằng nửa bằng tiền liễn. Lại một tốp công an v én ngã xuống, già Tư rú lên cười sảng sặc. Tiếng người chỉ huy quát lớn :

— Nó ở ngay cửa huồng. Bắn mạnh vào.

Già Tư không cười thêm được nữa. Hơi cay làm bác mù mắt, không còn thấy gì hết. Bác phải vận dụng nghị lực mới khỏi phất lên tiếng ho, làm đích cho đích bắn vào.

Bác có thể đóng chặt cửa rồi bấm nút cho mình nổ. Song bác chưa muốn. Bác cần đợi cho bà Hoa sang đến đường hẻm bên kia, mặc y phục thiếu phụ tau, lên ra đường Hàng Đồng, rồi thi hành ý định, cũng chưa muộn. Bác hình dung trong trí một người đàn bà tau trăm phần trăm — bà Hoa đúng là đàn bà tau trăm phần trăm, vì bà từng ở bên tau, nói tiếng Quảng đông rất thạo. mặc áo sường sấm màu xanh thẫm, quần khăn che nửa mặt, dậu đôi giày ban đeo, thoăn thoắt đi giữa đám người ngờ ngác và run sợ gần chợ Đồng Xuân.

Xế cửa cuợ là một trụ sở khác, có một đồng